

ní politické správy, neboť tím, že mu bylo dovoleno nebo trpěno, by tuto živnost provozoval dále i jako samostatný podnikatel na základě prvotního živnostenského oprávnění, uděleného poštmistru H-ovi, nenabyl a podle zákona ani nabytí nemohl samostatného vlastního živnostenského oprávnění.

Čís. 8007.

Nájemní smlouva není nicotná, třebas jí bylo skutečně zamýšleno sloučení bytů zapovězené zákonem ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1928, Rv I 576/28.)

Žalobní nárok na vyklizení vyvozovali majitelé domu z toho, že žalovaný uzavřel v roce 1923 s tehdejším vlastníkem domu smlouvu nájemní, týkající se bytů č. XIV a XIII v domě čp. 935 a sloučil oba byty v jeden proti zákazu § 1 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n., že proto dotyčná smlouva jest ve smyslu § 879 obč. zák. nicotnou a žalovaný bydlí v domě bez právního důvodu. Oba nižší soudy žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud odvolací vychází z toho, že jest nutno zabývat se nejprve otázkou právní, zda sloučení bytů, i když bylo s ním při uzavírání nájemní smlouvy počítáno, může mít za následek nicotnost smlouvy. Zákon ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. zapověděl sice v § 1 slučování bytů, avšak nikde nestanovil zákaz, že by týž nájemník nemohl platně uzavřít smlouvu týkající se dvou bytů, a nebylo by ani ze stanoviska citovaného zákona závady, kdyby nájemník obou bytů užíval, aniž by byty v jeden byt určitými opatřeními sloučil. Dojde-li ke sloučení bytů, bude věcí politického okresního úřadu nebo státního policejního úřadu, by zakročil, by se sloučení bytů zrušilo a dotyčný přestupek potrestal ve smyslu § 18 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. Týž § 18 citovaného zákona stanoví také, že v dotyčném trestním nálezu může býti zároveň stanovena lhůta, do které, kdo přestupku se dopustil, jest povinen zjednatí stav vyhovující tomuto zákonu. Odvolací soud jest proto toho názoru, že sloučení bytů, a to ani takové, na němž se smluvní strany při uzavření smlouvy nájemní usnesly, nemá vlivu na platnost smlouvy nájemní, že ji nečiní nicotnou ve smyslu § 879 obč. zák. a že zejména v projednávaném případě, kde smlouva byla uzavřena již v roce 1923 a teprve v prosinci 1927 žaloba o vyklizení byla podána, nelze právem říci, že žalovaná strana bydlí v domě bez právního důvodu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud nezaujal stanoviska k rozsudečnému závěru soudu prvního, napadenému v odvolání, že v souzeném případě nejde vůbec o sloučení bytů, nýbrž o smlouvu s dvěma různými nájemníky a o dvou

různých nájemních předmětech a potvrdil rozsudek soudu prvního již z toho právního názoru, že o nicotnosti nájemní smlouvy z důvodů zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. nelze mluvit ani, kdyby touto smlouvou bylo skutečně zamýšleno sloučení bytů, ježto záповěď zákona dotýká se právě jen sloučení bytů, nedotýká se však nájemní smlouvy samé. Nejvyšší soud má tento právní názor za správný a v účelu a doslovu zákona odůvodněný. Podle zákona jest zapovězeno sloučení dvou nebo několika bytů v byt jediný [§ 1 (1)] a dovoleno jest rozšíření bytu s přibráním místností z bytu druhého [§ 1 (2)] a užívání dvou nebo více bytů (§ 3 zákona) v téže obci jen s povolením příslušného úřadu (okresní politické správy). V § 18 se stanoví, že přestupky tohoto zákona a úředních nařízení podle něho vydaných trestají se politickým úřadem okresním a že může v trestním nálezu býti zároveň stanovena lhůta, do níž ten, kdo se přestupku dopustil, má stav zákonu vyhovující sjednat, pro kterýžto případ může býti vyslovena i bez-trestnost. Zákon neobsahuje předpisu, z něhož by se dalo dovodit, že i smlouvy nájemní tvořící základ k takovému podle zákona nepřípustnému užívání bytu, nebo k dispozici s bytem byly postiženy sankcí neplatnosti (nicotnosti). Z uvedených předpisů jest tedy souditi, že jde jen o předpis policejní, jímž má býti čeleno dispozicím, jimiž se počet bytů až dosud k obývacím účelům určených a věnovaných zmenšuje, a že úmysl a účel zákona sahá jen tak daleko a potud, by stav zákonu se přičící byl odstraněn. Sloučí-li tedy kdo dva byty v jeden nebo rozšíří-li nepřípustným způsobem byt na úkor druhého bytu nebo má-li v téže obci více bytů, může býti podle zákona přidržován k tomu, by se tohoto nepřípustného užívání bytu nebo dispozice s bytem vzdal, od něho upustil a obmezil se jen na byt, na který dle zákona má nárok. (§ 1, 2, 3 a 8 cit. zák.). Žalobci mohli se tedy podle zákona domáhati u příslušného úřadu nápravy proti tomuto podle jejich domněnky neoprávněnému sloučení nebo rozšíření bytu nebo žádati podle § 1. zákona o ochraně nájemců o povolení k výpovědi z bytu, o němž míní, že jeho užívání žalovanému podle zákona nepřislouží a ohledně něhož by se pak žalovaný nemohl také dovolávat ochrany nájemníků. Žalobci jsou však v nepravu, pokoušejíce se tímto sporem domoci se zrušení nájemní smlouvy ohledně obou bytů žalovaným toho času prý najatých z lichého důvodu nicotnosti nájemní smlouvy (§ 879 obč. zák.).

Čís. 8008.

Podmínkou zajišťovací exekuce pro výživné podle § 372 ex. ř. jest, že ku vydobytí splatných dávek musila již jednou býti vedena exekuce. S prvním návrhem na povolení exekuce uhrazovací nelze spojití návrh na povolení exekuce ku zajištění výživného na další dobu jednoho roku.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1928, R I 233/28.)

Soud první stolice povolil exekuci ku zajištění nároku na výživné za dobu od 1. března 1928 do 28. ledna 1929. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 372 ex. ř. může býti pro